

LBRIS

We know
books

Titania McGrath este numele unui personaj fictiv creat în aprilie 2018 pe Twitter de către actorul de comedie Andrew Doyle. Doyle este redactor la revista on-line de cultură și politică *Spiked* și conduce la Londra o serie de spectacole de stand-up intitulate Comedy Unleashed. Doyle își descrie creația, pe Titania Mc Grath, drept „o militantă vegană care crede că este un poet mai bun decât William Shakespeare”. Din martie 2021, Titania are peste 600 000 de adepți. Contul ei pe Twitter, potrivit lui Doyle, a fost conceput să batjocorească „cultura trezită” contemporană. Contul Titaniei McGrath a fost suspendat de patru ori sub acuzația de incitare la ură.

Sub acest pseudonim, Doyle a scris două cărți – *Woke: A Guide to Social Justice*, care a fost publicată pe 7 martie 2019 și cartea pentru copii, *My First Little Book of Intersectional Activism*, care a fost publicată în septembrie 2020. În martie 2019, intervievat de un jurnalist de la *The Sunday Times*, Doyle a recunoscut că este persoana din spatele contului Titania McGrath, deși inițial a negat acest lucru.

TITANIA MCGRATH

WOKE

Un ghid spre justiția socială

Traducere din limba engleză
de Claudia Pincovski

Lebăda Neagră

Iași, 2021

Cuprins

Introducere	7
Bătălia mea	11
La naiba cu patriarhatul!	16
Tirania faptelor	22
<i>Eu, victima</i>	29
<i>Cum să inciți un cioban</i>	30
<i>Condiția umană</i>	32
Suge-mi <i>hashtag</i> -ul	34
Moartea albă	39
Cultura mea nu e rochia ta nenorocită de bal	47
<i>Însușirea culturală</i>	53
<i>Năpasta albului</i>	54
<i>Vaginul meu furios</i>	56
De ce am încetat să mai vorbesc cu bărbații despre feminism	57
Ecosexualitate	65
Brexit și ascensiunea celui de-al Patrulea Reich	71
<i>Brexitul unui băiețel</i>	77
23 iunie 2016	79
<i>Brexit: un haiku</i>	80
Puterea vaginului	81

Căsătorit	87
Către o Utopie Socialistă Intersecțională	92
<i>Odă unui boschetar</i>	100
<i>Meghan</i>	101
<i>Eu sunt femexă</i>	102
Zânele moarte și găurile din față	104
Islamofeminismul	112
Lumea nu trebuie populată cu oameni	119
<i>Masculinitate toxică</i>	124
<i>Cei care menstruează</i>	126
<i>Bocetul unui vegan</i>	128
<i>Freeze Peach</i>	130
Androcaustul	136
Fasciști dogmatici	141
<i>Comedie</i>	149
<i>Mami</i>	150
<i>Sunt Titania McGrath</i>	151
Concluzia	153

www.blackswanpublishing.ro

Redactor: Adina Scutelnicu
Corector: Alexandra Dumitrescu
Copertă: Ștefan Ioan
Tehnoredactor: Felicia Tudor

Bun de tipar: noiembrie 2021. Apărut: 2021
Editura Lebăda Neagră
Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391
Tel. & Fax: (0332) 80.22.03;
E-mail: office@blackswanpublishing.ro

Introducere

„Dumnezeu e o lesbiană evreică de culoare.”

Derek Jarman

M-am născut conștientă de ceea ce se întâmplă în jur. Puterea mea de conștientizare e congenitală. Curge prin mine ca un elixir magic, păstrându-mi sufletul purificat și otrăvit pentru luptă. În multe feluri, sunt o Ioana d'Arc a zilelor noastre: încăpățânată, precoce, vorbitoare fluentă a limbii franceze.

Străinii mă complimentează adesea pentru neclin- titul meu simț al dreptății sociale.

„Pe Titania”, spun ei, „abia am cunoscut-o, dar îmi pare a fi una dintre persoanele a cărei existență nu face decât să întruchipeze virtuțile interconectate ale curajului și adevărului”. Lucruri de acest gen mi se întâmplă aproape zilnic.

Permiteți-mi să mă prezint în mod oficial. Mă numesc Titania Gethsemane McGrath. Sunt o poetă intersecționalistă radicală, dedicată pe de-a-ntregul feminismului, dreptății sociale și protestelor pașnice.

În ultimii ani am devenit o prezență formidabilă pe scena de *slam poetry*. Pentru cei care nu sunt familiarizați cu termenul, *slam poetry* e doar poezie obișnuită, dar cu mai multe pauze. Și, de obicei, există și un bufet fără lactoză la final.

Interpretez frecvent la festivaluri de artă, biserici secularizate și alte locuri în care se retrag lesbienele pentru momente de spiritualitate. Am scris peste cinci mii de poezii, o parte dintre ele fiind incluse și în acest volum. Îmi place în mod special *Cum să inciți un cioban*¹, o lucrare dedicată Unchiului Asbjørn, singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Odihnească-se în pace atunci când va muri!

Există momente în care dimensiunea propriului meu talent mă înspăimântă. Uneori, când citesc ceea ce am scris, nu pot să nu ajung la concluzia că sunt singurul artist în viață demn de a fi remarcat. Am acea abilitate deosebită de a duce un bisturiu lingvistic spre fanatismul canceros al culturii moderne occidentale.

Ca un simbol al milenialilor din prim-planul activismului online, sunt plasată într-un mod unic, astfel încât să te ghidez printre adesea ambiguul sistem de concepte care alcătuiește „conștiința” contemporană. Ca s-o spun direct, sunt o persoană mult mai bună decât tine.

1. În original, *How to Prod a Shepherd*.

Asta nu e aroganță. Aș merge într-atât de departe încât să spun că a fi înzestrat e un blestem. Aș prefera mai degrabă să fiu o persoană mediocră, ca toți ceilalți.

Bătălia pentru justiție socială a fost purtată pentru prea mult timp de hipsteri din clasa mijlocie, genul care-și face cumpărăturile la Urban Outfitters și consideră că uleiul pentru barbă e o investiție rațională. Dar a fi conștient de ceea ce se întâmplă în jurul tău e, de obicei, mult mai ușor decât se crede. Oricine poate fi activist. Poți schimba lumea în mai bine prin gesturi simple, precum a adăuga un steag în culorile curcubeului la profilul tău de Facebook, sau a-i atrage atenția unei persoane în vârstă care nu înțelege ce înseamnă „non-binar”. Într-adevăr, prin rețelele de socializare este acum posibil să arăți cât de virtuos ești fără a fi necesar să faci ceva anume.

Activiștii ca mine sunt deschizătorii de drumuri spre un nou război cultural, adulmecând precum vitejii câini însetați de sânge ai dreptății. Pentru a oferi un exemplu tangibil al realizărilor noastre, gândește-te la cum definiția cuvântului „nazist” a fost lărgită pentru a include pe oricine a votat pentru Brexit, care a luat vreodată în considerare să susțină Partidul Conservator sau a refuzat să ia în serios publicația *The Guardian*. Deși aceasta este o victorie măreață pentru cauza progresistă, înseamnă totuși că acum, în modernul Regat Unit, trăiesc mai mulți naziști decât existau în 1930

în Germania. Asta face din *Woke: un ghid spre justiția socială*, nu doar o lucrare de actualitate, ci una esențială.

Un bărbat nu ar fi putut scrie această carte. Bărbații nu ar putea niciodată să ajungă pe culmile conștiinței din cauza masculinității toxice fundamentale. Le e teamă de puterea *yoni*, ritmul primar al fluxului menstrual. Femeile sunt zeițe celeste, surori de sânge ale sacrelor vrăjitoare ale lunii.

Sunt un narator al realității, un asasin al patriarhatelor, un metafizician fără frică. Îmi îndes scrotul de gen neutru în gura inamicilor justiției. Îi alăptez pe copiii speranței prin viguroasele mele sfârcuri ale egalității.

Dacă citești asta, probabil suferi de inabilitatea de a ține pasul cu trendurile moderne. Sunt aici să te ghidez pe terenurile minate ale dreptății sociale, să te modelez într-o versiune mai plăcută a ta. Imaginează-ți că sunt o olăriță în atelierul ei, iar tu ești o bucată diformă de lut.

Dacă dorești, îți pot modela destinul.

Bătălia mea

„Iartă, dar nu uita, fato, ține-ți capul sus.”

Tupac Shakur

Poate că m-am născut conștientă, dar lumea în care ajunsesem era cu totul inconștientă. Acesta e motivul pentru care am fost mereu atât de radicală. Primul lucru pe care l-am făcut ca bebeluș a fost să urinez pe obstetrician. Nu am plâns deloc, ceea ce, aparent, a cauzat ceva panică. Asistenta m-a plesnit să vadă dacă poate declanșa vreo reacție. Am rămas impertinentă.

Am fost singurul copil a doi avocați. Am înțeles devreme că educația privată și frecvențele vacanțe în Muntenegru și Maldive erau numai un truc prin care părinții îmi puteau distra atenția de la oprinare.

Anii copilăriei mele au fost marcați de traume psihologice, ceea ce n-ar trebui să fie o surpriză prea mare. A te naște într-o societate heteronormativă, patriarhală, supremacistă albă, poate fi o deformare pentru psihicul oricui, mai ales pentru cel al unei copile feministe, de la care oamenii așteptau să stea nemișcată și să nu se plângă.

Am fost alăptată în primele șase luni din viață. Mama nu și-a dat seama că sunt vegană? I-a păsat măcar? În orice caz, ăsta se numește abuz.

Înainte chiar de a putea să ies din pătuț, mă tăiam cu acul de siguranță de la scutec. La patru ani, sufeream deja și de anorexie și de supraalimentare. Când aceste două probleme apar simultan, pot fi dificil de identificat, deoarece victima mănâncă o cantitate normală de mâncare într-un mod consecvent.

Dar sângeram pe dinăuntru. Interiorul meu era literalmente plin de sânge.

După ce m-am alăturat creșei locale, am decis să mă identific ca fiind *genderqueer*¹. Instinctiv, am știut că trebuia să rezist la ceea ce Laurie Penny descria a fi „catastrofa heterosexualității”. Eram cu ani-lumină înaintea timpurilor mele, pentru că, în acel moment, termenul *genderqueer* nici măcar nu exista. Educatorii nu auziseră niciodată de o toaletă pentru un gen neutru, așa încât cerințele mele fuseseră întâmpinate de priviri goale. Nu-i de mirare, așadar, că am sfârșit prin a deveni un caz sever de tulburare de stres post-traumatic, diagnostic pus de mine.

Întotdeauna m-am jucat cu limbajul. Îmi amintesc de prânzurile de la creșă, unde obișnuiam să folosesc

1. *Genderqueer* este termenul folosit pentru persoanele care nu subscriu la deosebirile convenționale de gen, neidentificându-se cu niciunul dintre acestea, atât separat, și nici într-o combinație de sex masculin și feminin (n.trad.).

paste alfabet pentru a scrie sinonime creative pentru „vulvă”. Chiar și la delicata vârstă de cinci ani, eram dornică să demistific obișnuitele prejudecăți sociale în privința sistemului de reproducere feminin.

Cu cât am înaintat în vârstă, am excelat la toate subiectele academice, mai puțin biologie, fizică, economie, istorie, religie, informatică și matematică. Mi-am dat seama că nu era un „eșec” din partea mea, ci mai degrabă că aceste arii de studiu sunt construcții patriarhale, care perpetuează privilegiul persoanelor albe. Eul meu adolescentin avea suspiciune instinctivă; notele mele mici erau, fără îndoială, un îndrăzneț act de autosabotare subconștientă.

Așa cum evidentiasse profesorul Rochelle Gutiérrez de la Universitatea din Illinois, „din multe puncte de vedere, matematica însăși operează ca albul”. Într-adevăr, clanul Ku Klux Klan era cunoscut cândva pentru că ardea obiecte sub forma unor semne de plus pentru a-și intimida victimele.

Pe lângă asta, Pitagora pipăia copii.

Eram în școală când predispozițiile mele poetice au găsit ceva împotriva căruia să se revolte. Un profesor heterosexual de limba engleză, cunoscut ca fiind domnul Gourlay, a încercat să ne învețe sonetele lui Wordsworth. Cred că erau despre un pod sau ceva. Tot ce le caracteriza – ritmul forțat, ortografia greșită (ce naiba

e un *doth*¹?), simțul pur al dreptului masculin – m-a dezgustat. La examenul practic de teatru de final de liceu am prezentat o piesă născocită de mine în care am defecat pe o copie a operelor complete ale lui Wordsworth, în direct, pe scenă. Mi-a distrus șansele de a fi președinta consiliului elevilor, dar cu siguranță a meritat.

Educația mea universitară a fost destul de tipică. Am studiat limbile moderne la Universitatea Oxford și apoi am rămas acolo pentru un master în Studiile de gen, pentru care am scris o disertație inovatoare despre *technopaganism* și despre natura corozivă a unui viitor cis-masculin. E genul de studii care te pregătește pentru lumea reală.

Abia la universitate am compus prima mea capodoperă poetică autentică: „Castrăți toți bărbații albi”. A fost atât de radicală și plină de forță, încât ziarul studenților a refuzat s-o publice. Afirmăția editorului că „pur și simplu nu e atât de bună” era clar o scuză pentru a înlătura inevitabila controversă care ar fi rezultat. Am privit această respingere ca pe o dovadă a misoginiei instituționalizate și am pus în scenă un protest sub formă de spectacol, țipând versurile poemului meu în repetate rânduri pe High Street, mânjită cu sânge menstrual, aruncând în trecători cu viermi morți.

1. *Doth* este forma arhaică a verbului englezesc *to do* (a face) la timpul prezent, persoana a III-a, singular (n.trad.).

Încă de atunci am lucrat fără încetare pentru a produce cea mai puternică și disidentă scriere pe care au cunoscut-o vreodată oamenii. Cuvintele pot schimba lumea. Când activiștii *queer* i-au luat cuvântului *gay* sensul tradițional de „fericit”, și-au atins scopul de a crește *gayness*-ul în defavoarea fericirii. Atât de puternic este limbajul.

Nu scriu poeme, scriu pumnale eviscerante ale adevărului.

Momentan, locuiesc într-una dintre proprietățile mele londoneze, un semidecomandat cu trei dormitoare, în Kensington. Spălătoria nu este deosebit de spațioasă, dar bățiile mele cotidiene sunt cele care îmi hrănesc geniul. Mă hrănesc cu nefericire, o diger și o vomit înapoi în eter ca pe un frumos duș caleidoscopic.

Mi-am făcut misiune din a schimba lumea în mai bine, din a călca pe urmele unor astfel de iluminați atât de inovativi cum au fost Emmeline Pankhurst, Rosa Parks și acel tip care l-a interpretat pe Mr. Sulu în *Star Trek*. Ador cuvântul *woke* („trezit”) pentru că societatea noastră este o fiară adormită, care stă în comă de prea mult timp. Trebuie înghiontită.

Acesta e momentul în care intru eu în scenă. Sunt acea formidabilă persoană care înghiontește bestia. Citește mai departe și, sub îndrumarea mea, și tu poți ajunge la trezirea ta interioară.

La naiba cu patriarhatul!

„Când o femeie ajunge la orgasm cu un bărbat, ea nu face decât să colaboreze cu sistemul patriarhal, crotizându-și propria opresiune.”

Sheila Jeffreys

Am de oferit cuvinte înțelepte pentru toate fetele tinere. Indiferent de ceea ce faceți în viață sau de cât de mult obțineți, veți fi întotdeauna victime ale patriarhatului. Înțelegerea acestui lucru este cheia emancipării voastre.

De la timpuri apuse, și chiar cu mult înainte de asta, femeile au luptat sub greutatea fatală a patriarhatului. Istoria femeilor este ca un gândac de nisip care încearcă să traverseze Serengeti purtând testiculul unui cal pe spate. Da, femeile din Occident pot vota, își pot construi cariere și toate celelalte clișee pe care bărbații adoră să le spună din nou și din nou, ca niște papagali. Cu toate acestea, tristul adevărul este că femeile din societatea de astăzi sunt mai oprite ca niciodată. *Iluzia* libertății este cea care face opresiunea noastră cu atât mai devastatoare. Faptul că atât de multe femei

cred că se bucură de viața lor nu face decât să-mi demonstreze punctul de vedere.

Eliberarea femeilor este un miraj. Imediat ce pare atât de aproape de tine, dispare. Nu lăsați niciodată un bărbat să vă spună că nu sunteți o victimă. Un bărbat subnutrit, fără casă, care doarme într-un canal este în continuare mai privilegiat decât Regina.

Din fericire, activiști la fel ca mine – cum sunt Laura Bates, Emma Watson și Caroline Criado-Perez – se străduiesc neîncetat să injecteze niște estrogen mult întârziat în acest sistem care e pe moarte. Simt o veritabilă înrudire cu acești apărători neînfricați ai asupriților. În primul rând, avem prieteni comuni, cei mai mulți datorită circuitului de dezbateri al școlii publice sau din turneele de hochei, cum era înainte. De asemenea, nașii mei obișnuiau să-și petreacă vara într-o stațiune elvețiană frecventată adesea de familia Criado-Perez, așa că suntem, practic, rude.

Lupta poate fi destul de descurajantă, așa cum a subliniat Laurie Penny în cartea sa *Bitch Doctrine*: „M-am luptat ani de zile, de când eram și eu o elevă tulburată, pentru o lume în care femeile ar putea fi tratate ca ființe umane și uneori pare că nimic nu s-a schimbat”. Este aproape ca și cum munca ei nu ar fi avut niciun impact.

Cuvântul „femeie” provine din engleza veche, fiind folosit pentru a desemna o „ființă omenească femelă”,